

goed bekend zijn. En zoo maakten wij dan op die bewuste morgen een praatje met een hunner. Het gesprek kwam al gauw op de tijd, toen deze streek er heel anders uitzag dan tegenwoordig, nu bijna alles ontgonnen is. In de goede oude tijd kwam er n.l. veel meer wild voor dan nu o.a. de roerdomp, die nu geheel verdwenen is. Adders vindt men er echter nog veel, en zoo vertelde de boerin ons het volgende, wat met één hunner koeien waar gebeurd is.

Een dertig jaar geleden liepen de koeien niet, zooals tegenwoordig, in goed afgerasterde weiden, doch men liet ze vrij in het Veen, waar toen nog weinig boeren woonden, rondloopen.

Wanneer de koeien uit de stal naar buiten werden gedreven, viel het herhaaldelijk op, dat een hunner zich begaf naar een bepaalde plek, naar de zoogenaamde „zes dennen” omdat hier 6 dennen aan de rand van het Veen staan.

Tevens verbaasde men er zich over, dat die koe zoo weinig melk gaf. Het raadsel werd echter spoedig opgelost.

Een buurman ging naar het veen en kwam voorbij de „zes dennen”. Daar stond de koe, die zich van de anderen had afgezonderd en wat zag hij toen? Een groote slang kronkelde zich om een der achterpooten van de koe, totdat ze bij de uier was. Toen zoog ze eraan. De slang werd meegenomen naar de boerderij. Daar werd ze gedood en toen droop de melk uit het lichaam der gedooide slang. Hieruit bleek dus, dat deze slang melk uit de uier van de koe zoog. Of het een ringslang of een adder was, kon de boerin echter niet vertellen, daar zij het verschil tusschen deze beide dieren niet kende.

J. H. TER HEEGE.

Enschede, Maart '34.

Boschuil in Dordrecht. Het scheen, dat er in Dordrecht en in de Biesbosch veel boschuilen verblijf hielden, vooral in het najaar. Zoo was ook ik zeer verheugd er ieder najaar zoo ± September, October en November een in de tuin te hooren. Maar in de winter werd hij niet meer gehoord en daar onze tuin in de stad ligt, werd hij dus ook niet meer gezien. Totdat dit jaar zich ook de boschuil in Mei, Juni, Juli, Augustus, September, ja tot Februari liet hooren. In de kop van een pereboom, die met zeer veel klimop begroeid is, slaapt hij. Maar daar er in onze tuin niet veel muizen volgens mijn gedachte moesten zijn, was het des te interessanter de inhoud van 22 uileproppen na te gaan. Hier bleken 12 vogels voor het diner te hebben gediend. Te zien aan de kegelvormige snavel zullen ze van vinken en musschen zijn geweest.

De onderkaak, het voorste stuk der schedel, het borstbeen met de opvallend groote kam en de steentjes in de krop waren het talrijkst aanwezig. De veeren waren tot haartjes fijn gemalen. Een enkele sporeeuw en een paar merels zullen er ook bij geweest zijn. Verder vond ik nog 10 muizen-schedels en 2 rattenschedels, terwijl de eene rattenschedel geheel gaaf was, was van de andere slechts de onderkaak aanwezig. Daar ik weinig verstand heb van het nameten van dergelijke schedels, wil ik gaarne mijn vondst ter onderzoek afstaan en op verzoek meerdere uilenproppen met de data opsturen. De 11e Februari heb ik zelfs 2 boschuilen gehoord. Misschien zal dit aanleiding geven tot nestelen, zoodat Dordrecht zich voor de boschuilenstand niet bang hoeft te maken. Als het vogelminnend Dordsche publiek er maar niet op zal schieten, hoop ik in de toekomst hierover meer te kunnen schrijven.

C. J. VERHEY.

Dordrecht, Singel 57, 19 Februari.

Goudvinken in Drenthe. We kennen in ons land enkele, in het wild levende vogels, waarvan de waarneming door den natuurliefhebber als een heele gebeurtenis is te beschouwen, waaraan hij dagen daarna nog met blijdschap terug kan denken. In het bijzonder behooren hiertoe de vogels, die niet alleen zeldzaam zijn, maar die zich bovendien kenmerken door een prachtige veerleur. Eenige vogels, welke men voor Nederland vandaag aan den dag tot deze rubriek zou kunnen rekenen, zijn o.m. zeer zeker de IJsvogel, de Putter, de Goudvink, de Kruisbek en de Appelvink.

Een gelukkige waarneming kort geleden, is voor mij aanleiding om het een en ander omtrent den Goudvink te berichten.

Zooals bekend is, onderscheiden we bij deze vinkensoort de Kleine en de Groote Goudvink. De eerste bewoont ook West-Europa en ofschoon meerdere waarnemingen in voorgaande jaren er op wijzen, dat voorheen de Groote Goudvink ook in Nederland, zelfs als broedvogel (Gelderland, Friesland) werd aangetroffen, mogen we thans den Grooten Goudvink voor ons land gerust tot de verdwenen of tot de zeer zeldzame vogels rekenen. De Groote Goudvink behoort thuis in Oost-Europa en van Rusland uit werden deze mooie vogels, vroeger althans veelvuldig naar Nederland en de andere landen van West-Europa verhandeld. Het verschil in grootte is gering en bij waarnemingen in de vrije natuur is het niet eenvoudig, om met zekerheid te constateeren met welke soort men te maken heeft. Ziet men de beide vogels daarentegen naast elkaar, in een volière of iets dergelijks, dan is het verschil in lichaamsgrootte aanmerkelijk. Een Goudvink in een kooi is een prachtvogel. De fraai roode kleur der mannetjes en vooral de geringe schuwheid, maakt den Goudvink bij uitstek geschikt voor kooivogel. Beide eigenschap-